

10. tanulmány

A prófécia és a Szentírás

Május 27., szombat délután

A Bibliának az a rendeltetése, hogy eligazítsa mindazokat, akik meg akarják ismerni Alkotójuk akaratát. Isten adta az embernek a biztos prófétai beszédet. Dánielt és Jánost angyalok keresték fel, sőt, Krisztus is eljött, hogy közölje a nemsokára bekövetkezendő eseményeket. Az üdvösségünket érintő fontos dolgok nem titkosak. Az Atya nem úgy jelentette ki őket, hogy elbizonytalanítsák vagy megtévesszék az igazság őszinte kutatóját. Habakuk által ezt mondta az Úr: „Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen!” (Hab 2:2) Ha imádkozó szívvel kutatójátok Isten szavát, könnyen megértitek. Minden igaz, őszinte lélek előtt feltárul az igazság világossága. „Világosság támad fel az igazra.” (Zsolt 97:11) Egy egyház sem jut előre a szentség útján, ha tagjai nem kutatják buzgón, elrejtett kincsként az igazságot. – *A nagy küzdelem*, 521. old.

A próféciák fénye még mindig világít és vezeti a lelkeket, ezt hangoztatva: „Ez az út, ezen járjatok!” Bevilágítja az igazak ösvényét, hogy megerősödjenek, a gonoszok útját pedig azért, hogy megtérésre vezesse őket. Ezáltal feddi meg a bűnt, és derül fény a törvényteleniségre. A próféciák fénye fokozatosan végzi feladatát, megvilágítva a múltat, a jelent és a jövőt.

Ha értékelni és tisztelni fogják az Úr bizonyosságait, a világosság birtoklói új fényben látják meg a vallásos életet, és meggyőzésre jutnak. Meglátják a kulcsot, amely a sosem értett titkokat nyitja meg. Olyan értékek birtokába jutnak, amiket Isten bocsát a rendelkezésükre, és átköltözteti őket a sötétség birodalmából az Úr csodálatos világosságába.

Akik alábecsülik a figyelmeztetést, vakságban maradnak és önmagukat csapják be. De ha figyelnek arra, és lelkesedéssel igyekeznek elszakadni a bűntől annak érdekében, hogy elsajátíthassák a szükséges erőnyeket, megnyitják szívük ajtaját, hogy a drága Üdvözítő beköltözhesen és velük lakhasson. (...)

Csak a ránk ragyogó világosságért felelünk. Isten parancsolatai és Jézus bizonyágtétele tesz próbára bennünket. Ha hűségesek és engedelmesek vagyunk, a Mindenható kedvét leli bennünk és megáld, mint választott, különleges népet. Krisztus követői erőteljes befolyással bírnak, ha szívükben tökéletes hit, szeretet és engedelmesség lakik. – *My Life Today*, 42. old.

Május 28., vasárnap – Jézus az Ószövetségben

Ő „emberekhez hasonlóvá lett; és mikor olyan állapotban találtott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig”. Önként vette magára az emberi természetet. Saját magától, saját beleegyezésével. Mennyei természetét emberi természetbe öltöztette. Egy időben volt Isten is, mégsem mutatkozott mint Isten. Eltakarta mennyei megnyilvánulásait, amelyek a világegyetem Ura előtti hódolatot és csodálatot követelték volna meg. Isten volt, amíg a földön járt, de levetette isteni kép-mását, s helyette emberi testet öltött magára. Emberként járt a földön. Érdeklünkben lett szegénnyé, hogy az Ő szegénysége által gazdagodjunk meg. Elhagyta a dicsőséget és a fenséget. Isten volt, de egy időre elhagyta csodálatos megjelenését. Szegényként járt az emberek között, mindenütt áldásait szórta, ám szavára angyalok seregei sorakoztak volna föl, és hódoltak volna neki. Szinte teljes ismeretlenségbe burkolózva járt a földön, teremtményei nem tettek róla bizonyágot. Dicshimnusz helyett bűn és átok mocskolta be a légkört. Szegény és alázatos sorsa volt. Mikor helyről helyre járva irgalmában meggyógyította a betegeket, fölemelte a lesújtottakat, alig néhányan áldották Őt, és még a nemzet nagyjai is megvetéssel fordultak el tőle. – *Adventista Bibliakommentár*, 5. kötet, 1126–1127. old.

Amikor az Üdvözítő elkezdte szolgálatát, a Messiásról és küldetéséről szóló népszerű felfogás megakadályozta, hogy a nép befogadja

Urát. Akkoriban hagyományokba és szertartásokba fulladt az igaz odaadás szelleme. A jövődöléseket is a kevély és világot kedvelő emberi szív igényeinek megfelelően magyarázták. A zsidók nem úgy tekintettek az Üdvözítő eljövetelére, mint aki majd bűneiktől szabadítja meg őket, hanem nagy hatalmú uralkodót vártak, aki az egész világot Júda országnjának hatalma alá veti. Hiába hívogatta őket Keresztelő János megtrésre az ősi próféták szívet vizsgáló képességével. A Jordán partján hiába mutatott Jézusra, mint Isten bárányára, aki elveszi a világ bűnét. Ésaiás jövődöléseire igyekezett terelni a figyelmet, melyek szenvedő Megváltót mutatnak be, ezt azonban nem akarták tudomásul venni. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 1. old.

Túlságosan hitetlenek vagyunk. Bárcsak Istenben való hitre vezetném népünket! Nem kell azt gondolnunk, hogy a hit gyakorlásához felfokozott izgalmi állapotra van szükség. Mindössze annyit kell tenniük, hogy higgyenek az Úr Igéjében, mint ahogy egymás szavának hisznek. Ezt Ő ígérte, és be is teljesíti. Csak nyugodtan bízz benne, mert Ő komolyan gondolja, amit kijelent. Mondd ezt: „Így szól hozzám Igéjében, és be is teljesíti ígérteit!” Ne nyugtalankodj! Bízzál! Isten Igéje igaz. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 52. old.

Május 29., hétfő – Az Ő nagyságának szemléltői

Imáját meghallgatták. Miközben alázatosan a sziklás földre borul, hirtelen megnyílik az ég, Isten városának aranykapui szélesre tárulnak, és a hegyről leszálló szent fényesség beragyogja a Megváltó alakját. Istensége belülről átragyog az emberin, és egybeolvad a fentről jövő dicsőséggel. Térdéről fölemelkedve ott áll Krisztus isteni fenségben. Megszűnt a lelki gyötrellem. Arca most fénylik, „mint a nap”, ruhája „fehér, mint a fényesség” (Mt 17:2).

A tanítványok felébrednek, nézik a hegyet beragyogó dicsőség áradatát. Félelemmel vegyes ámulattal szemlélik Mesterük sugárzó alakját. Amint szemük hozzászokik a csodás fényhez, látják, hogy Jézus nincs egyedül. Két mennyei lény áll mellette, bensőségesen beszélgetnek vele. (...)

Mivel elnyomta őket az álom, a tanítványok keveset hallottak a Krisztus és a mennyei követek közötti beszélgetésből. Elmulasztottak vigyázni és imádkozni, így nem részesülhettek abban, amit Isten adni akart nekik. (...)

Mégis nagy világosságot kaptak. Megbizonyosodtak róla, hogy az egész menny ismeri a zsidó nemzet bűnét, Krisztus elvetését. Mélyebben bepillantottak az Üdvözítő munkájába. Olyan dolgokat látott szemük, és hallott fülük, ami meghaladja az emberi értelmet. „Szemlélői” voltak „az Ő nagyságának” (2Pt 1:16). – *Jézus élete*, 420–425. old.

Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra és lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát, ahogy kellene. Az ima és a hit megvalósítja, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. Ritkán kerülünk minden vonatkozásban kétszer azonos helyzetbe. Folyton új dolgok történnek velünk, és új próbákkal küzdünk, amelyekben a régi tapasztalatok nem adhatnak elegendő eligazítást. Folyamatos világosságra van szükségünk Istentől. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 509. old.

Hiszem, hogy az öröklét határán állunk, és igyekszem állandó közösségben lenni Istennel. Értékelem az örök életet, és semmi sem szakíthat el Istent szerelmétől. Szeretném képezni magam, hogy lelkem folyton Krisztusra hagyatkozzon, és tőle nyerjen lelkierőt. Az Úr azt akarja, hogy tapasztalatok által rendelkezünk Jézus ismeretével, és hű tanúi lehessünk, bizonyosságot tegyünk kegyelméről szavaink és tetteink által, tudatos és tudatlan befolyásunkkal. – *Istennel ma*, 117. old.

Május 30., kedd – Hajnalcsillag a szívünkben

Mialatt az igazságot kutatjuk, nem ásunk eléggé mélyre. Akik hisznek a korszerű igazságban, olyan helyzetbe kerülnek, hogy számot kell adniuk a bennük élő reménységről. Isten népének meg kell állnia királyok, fejedelmek, uralkodók és a föld nagyjai előtt. Csak tudják meg, hogy ez a nép ismeri az igazságot. Legyenek tehát megtért, meggyőződésre jutott emberek. Isten, Szentlelke által, egyetlen pillanatban

többre taníthat meg, mint amit e föld nagyjaitól tanulhatnánk. A világegyetem szemléli a földön folyó küzdelmet. Isten végtelen árat fizetett azért, hogy minden embernek alkalmá legyen megismernie, ami bölcsésé teheti az üdvösségre. Az angyalok feszülten figyelik, hogy lássák, kik ragadják meg ezt az alkalmat! Ha a menny népe elé üzenet tárul, ne ellenkezzen: vegye elő Bibliáját, egyeztessen a Törvénnyel és a bizonyágtétellel! Ha nem állja meg a próbát, akkor nem igazság. Isten akarat, hogy értelmünk egyre jobban elmélyüljön. Kegyelmet akarja ránk árasztani. Mindennap jó dolgokból lakmározhatunk, mert Isten megnyithatja előttünk a menny egész kincstárát. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 119. old.

Krisztus a világ világossága. „Feltámad néktek, akik féltitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt.” (Mal 4:2) Békességének fénye ragyogja be a lelked! Ő szelíden visel rólad gondot, neked pedig szívvel-lélekkal és szavaiddal kellene dicsőítened Őt. Vidám lelkülettel is a kedvében járhatsz. A csüggedés vagy az elégedetlenség egyetlen felhője se takarja el jelenlétének ragyogását.

Az Ő világosságának az elismerésével győzhetsz. Nővekedhetsz a hitben hangod felhasználásával, ha dicsőíted Őt. Az Őt dicsérő szívnek szól az ígélet: „Én vagyok... ama fényes és hajnali csillag.” (Jel 22:16)

Ha fontos győzelmeket szeretnél megszerezni, fordítsd arcodat a feddhetetlenség Napjától áradó fény felé! Beszélj Isten iránti reményedről, hitedről és háládról! Légy vidám és reményteli Krisztusban! Tanuld meg dicsőíteni Őt! A lélek és a test betegségeire ez a legjobb gyógymód. Ő az én szabadítóm és Istenem (Zsolt 43:5). – *Istennel ma*, 305. old.

Minden igaz keresztény felfogja a Hajnalcsillag sugarait, és továbbítja azokat a sötétben élőknek. Világít a közelben levőknek, de mint gyülekezet távoli vidékre is elküldi sugarait. Az Úr azt várja, hogy minden ember végezze el a kötelességét. Aki csatlakozik az egyházhoz, annak egyé kell válnia Krisztussal, hogy terjessze a Hajnalcsillag sugarait, és a világ világosságává válva Jézus és népe munkatársaként dolgozzon az emberiség megmentése érdekében. – *51. kézirat*, 1894. november 14.

Május 31., szerda – „Igen biztos nálunk a prófétai beszéd”

A gyülekezetben kezdettől fogva mindig akadtak emberek, akik állandóan személyes függetlenségre törekedtek. Ők nem látják be, hogy a szellem ilyen függetlenítése könnyen arra vezethet, hogy már túlságosan bíznak önmagukban, és saját ítéletüket többre értékelik hittestvéreik tanácsánál és ítéleténél, különösen azokénál, akiket Isten tisztségekkel ruházott fel népe vezetésére. Az Úr tekintélyt és hatalmat adott gyülekezetének, amit senkinek sincs joga lebecsülni vagy megvetni; aki így tesz: Isten szavát veti meg.

Aki hajlamos arra, hogy saját ítéletét tekintse mérvadónak, nagy veszélyben forog. Ez Sátán jól megfontolt terve, hogy elválassza mindazoktól, akik a világosság közvetítői, és akik által Isten működik, hogy művét a földön felépítse és kiterjessze. Lekicsinyelni és megvetni azokat, akiket a menny bízott meg az igazság terjesztésében a felelősség viselésével annyit jelent, mint megvetni, akiket népének támogatására, bátorítására és erősítésére rendelt az Örökkévaló. Ha az Úr művében dolgozó munkás abban a hitben él, hogy ő – senki mástól – csak közvetlenül Istentől kaphat világosságot, ezzel kaput nyit az ellenségnek, aki könnyűszerrel elcsábítja és legyőzi. A Mindenható bölcsen úgy rendezte, hogy a hívőket szoros kapcsolat fűzi össze, keresztényt kereszténnyel, gyülekezetet gyülekezettel. Csak így lehetséges, hogy az ember Istennel együtt dolgozhasson. Így rendelnek alá minden eszközt a Szentléleknek, és valamennyi hívő rendszeres, jól irányzott törekvésben egyesülve közölheti a világgal a menny kegyelmének örömhírét. – *Apostolok története*, 163–164. old.

Némelyek ítéletet gyakorolnak a Biblia felett, kijelentve, hogy ez vagy az a rész – mivel nem érinti őket kellemesen – nem ihletett. Nem tudják összehangolni azokat bölcséleti és tudományos elgondolásaikkal, azaz a „hamis nevű ismerettel” (1Tim 6:20). Mások egyéb okokból kérdőjelezik meg Isten Szavának bizonyos részeit. Így sokan járnak vakon az ellenség által elkészített úton. Egyetlen embernek sincs hatalmában ítéletet mondani a Szentírás felett. Ha valaki mégis ezt teszi, akkor azt az ördög olyan légkörrel veszi körül, ami akadályozza a lelki növekedését. Aki bölcsnek érzi magát ahhoz, hogy bátorságot vegyen a Biblia bon-

colgatására, annak bölcsessége balgaság lesz Isten szemében. Akkor tud majd valamit igazán, ha tudatlannak fogja érezni magát. Legelső leckéje a taníthatóság lesz. „Tanuljátok meg tőlem – int a nagy Tanító –, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtak a ti lelketeknek.” (Mt 11:29) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 28. old.

Június 1., csütörtök – Az Ige az életünkben

A gyakorlati életbe áthelyezett bibliai tanításoknak erkölcsi és valóságos jellemformáló hatásuk van. Timótheus megtanulta és gyakorolta ezeket a tanításokat. A nagy apostol gyakran helyesbítette őt, kérdéseket tett fel neki az Írásokból és a szent történelemmel kapcsolatban. Rámutatott, hogy milyen fontos a gonoszság minden útjának elkerülése, és arról biztosította őt, hogy az áldás minden igaz és hűséges embert meglátogat, és nemes férfiasággal ajándékoz meg.

Ez a nemes és mindent magában foglaló valódi férfiaság nem alakul ki véletlenül. Ezt csak a korai években folytatott jellemépítés és Isten törvényének otthoni gyakorlása eredményezheti. Az Úr mindenki hűséges erőfeszítéseit megáldja, aki úgy tanítja gyermekeit, ahogyan Ő elrendelte. – *Gyermeknevelés*, 41. old.

Láttam, hogy Isten tudta: Sátán megpróbálja mindenáron megrontani az embert. Azért rendelte el Igéjének a leírását, hogy az emberiségre vonatkozó tervei annyira érthetőek legyenek, hogy még a leggyengébb se tévedhessen. Miután Szavát adta az embernek, féltve őrizte, hogy az ördög vagy angyalai, ügynökei, esetleg képviselői el ne pusztíthassák. Miközben sok más könyv tűzre jutott, a Szentírás halhatatlan maradt. Az idők végének közeledtével, miközben Sátán álnokságai egyre erőteljesebbek, olyan nagy számban nyomtatják, hogy bárki, aki birtokába szeretne jutni, kaphat egy példányt belőle, hogy felfegyverkezhesen az ördög csalásai és hazugságai ellen.

Láttam, hogy Isten különös gonddal vigyázott a Bibliára. Mindezek mellett, amikor csak nagyon kevés példányszámban létezett, a tanult emberek néha szavakat cseréltek ki benne, és azt gondolták, hogy így érthetőbbé válik, a valóságban azonban elhomályosították az érthetőt

benne, és ezzel elsiklottak a hagyományok vezérelte előítéletek felé. De azt is láttam, hogy egységes egésként véve Isten Igéjében a szemek tökéletes láncban kapcsolódnak egymáshoz és magyarázzák egymást. Az igazság őszinte kutatója nem fog tévedni, mivel az Úr Igéje nem csupán egyszerű és érthető módon hirdeti az élet útját, hanem mert a Szentlelket adta az élet útjának megértésére úgy, ahogy az Igében kinyilatkoztattott. – *Korai írások*, 248. old.

Igéje által az Örökkévaló az emberekre bírta az üdvösséghez szükséges ismeretet. A Szentírást Isten akaratának hiteles, tévedhetetlen kinyilatkoztatásaként kell elfogadnunk. A Biblia a jellem mércéje, tanításaink zsinórmértéke és tapasztalataink próbaköve. „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3:16–17)

Az a tény azonban, hogy az Úr az Ige által kinyilatkoztatta akaratát az embereknek, nem teszi szükségtelenné Szentlelkének állandó jelenlétét és eligazítását. Ellenkezőleg! Megváltónk azért ígérte meg a Lelket, hogy szolgálainak feltárja az Igét; hogy a Szentlélek megvilágítsa és gyakorlativá tegye az Ige tanításait. És mivel Isten Lelke ihlette a Bibliát, a Szentlélek tanítása soha nem állhat ellentétben az Ige tanításával.

Az Úr nem a Biblia helyettesítésére adta – és nem is adhatja – Lelkét: hiszen a Szentírás világosan kijelenti, hogy Isten Igéje minden tanítás és ismeret próbája. – *A nagy küzdelem*, 7. old.

Június 2., péntek – További tanulmányozásra

Krisztus példázatai: „A magvető kiméne vetni” című fejezet; *A nagy Orvos lábnyomán*: „Maradatok énbennem” című fejezet.